

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๔๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00047

๔๗...

นายสมชายยกส้ารับลงมาข้างล่าง นายขุนทองกำลังจะตามลงมาก็พอดีกับท่านพระครูถามขึ้นว่า

“งานสวดศพเงินวลศรีเรียบร้อยดีใช่ไหม เขาเคลื่อนศพมาถึงวัดตอนกี่โมง”

“ไม่มีศพใครมาเลยนี่ชะหลวงลุง พระมหาบุญท่านก็ยังสงสัยว่าทำไมถึงไม่เป็นไปตามที่หลวงลุงสั่งเอาไว้” หลานชายรายงาน

“ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าลูกหลานเขาคงจะเปลี่ยนใจไม่เอามาไว้วัดนี้กระมัง ที่จริงรับปากคนตายไว้แล้ว ไม่น่าจะเสียคำพูด” ท่านตำหนักทราย ๆ ตำหนักคนเป็นลูกหลานของเงินวลศรี

“เขาคงคิดว่าตายไปแล้วคงไม่รู้มังชะ นี่ถ้าเป็นหนูจะกลับมาหักคอให้ตายทั้งโขยงเลยโทษฐานที่ขัดคำสั่ง” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

“เอาเถอะ ๆ ลงไปกินข้าวได้แล้ว กินเสร็จช่วยไปตามแม่หนูคนนั้นมาพบข้าหน่อยคนที่เอ็งพาไปฝากไว้ที่โรงครัวนะ” ท่านออกคำสั่ง

“นั่งเตยนะหรือชะหลวงลุง เห็นพวกแม่ครัวเขาพูดกันว่าสงสัยมันจะท้อง เพราะอาเจียนไอ้ ๆ ทุกเช้า

“เอ็งเพิ่งรู้หรือ ข้ารู้มาตั้งนานแล้ว” ท่านพระครูว่า

“แต่หนูว่าหนูรู้ก่อนหลวงลุงอีกนะ” หลานชายไม่ยอมแพ้

“ถ้าเอ็งรู้จริงก็บอกข้ามาซิว่าเขาท้องได้กี่เดือนแล้ว”

“สามเดือนชะ” ชายหนุ่มตอบค่อนข้างมั่นใจ

“นั่นแสดงว่าเอ็งรู้ไม่จริง ถ้ารู้จริงต้องตอบว่าสี่เดือน ข้ารู้ตั้งแต่วันแรกที่เห็นหน้าเขา เอ็งอย่ามาทำเก่งกว่าข้าหน่อยเลยเจ้าขุนทอง เพราะคนที่เก่งกว่าข้าจะพากันตายไป

หมดแล้ว” ท่านตั้งใจว่าหลานชาย หากคราวนี้ นายขุนทองไม่โต้ตอบเพราะรู้สึกหิว จึงยกถ้วย
ชามเงินลงมาข้างล่างซึ่งนายสมชายรออยู่

“ทำไมเอ็งช้านักวะ ก็ไหนว่าหิวไง” ลูกศิษย์วัดต่อว่าเพราะลงมารอค่อนข้างนาน

“ก็หลวงลุงนะซี ถ้ามโนนถามนี่อยู่ได้” เขาโยนความผิดไปให้ท่านเจ้าของกุฎ

“ท่านถามอะไรเอ็งก็ตอบ ๆ ไปเสียก็หมดเรื่อง ข้าว่ามีแต่ต่อล้อต่อเถียงท่านอยู่นะซี
รู้นิสัยเอ็งหรือหน้า” คนมาวัยกว่าพูดตักคอ

“เอาเหอะ ๆ หนูหิวแล้ว กินข้าวกันดีกว่า อิ่มแล้วค่อยเถียงกันใหม่” นายขุนทองพูด
ตัดบท แล้วคนทั้งสองก็ก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารโดยไม่พูดไม่จา นายสมชายคิดว่าอิม
แล้วจะขงีบสักพักใหญ่ ๆ แล้วก็ตื่นขึ้นมาม้างรถ แดดร่มลมตกจึงจะขี่จักรยานคู่ชีพไป
บ้านเหนือ ขึ้นไปแต่วันก็อายุชาวบ้านร้านถิ่นเขา จะต้องถูกครหาว่ามานั่งเฝ้าสาวจนไม่เป็น
อันท่ามาหากิน พวกชาวบ้านเขาจึงจะนิทาอยู่แล้ว ถึงไม่เคยไปทำอะไรให้เขาต้อง
เดือดร้อนรำคาญใจก็มีสิทธิ์ถูกนิทาได้

อิมหมีพื้มันกันแล้วนายขุนทองก็ออกคำสั่ง

“พี่ช่วยเก็บสำหรับล้างถ้วย หนูจะไปตามนั่งเตยมาพบหลวงลุง”

“เอ็งก็ล้างก่อนซิแล้วค่อยไป ข้างวง เมื่อคืนกลับดึก แล้วยังต้องมาปิดประตูแทนเอ็ง
อีก” เขาถือโอกาสทวงบุญคุณ

“นั่นพี่ไปตามนั่งเตยมันแทนหนูได้ไหมละ” คนอ่อนวัยกว่าต่อรอง

“ข้าจะไปก็ได้ แต่มันน่าเกลียดเพราะข้ามันเป็นผู้ชาย เอ็งไปนะดีแล้ว ผู้หญิง
เหมือนกันค่อยพูดกันรู้เรื่อง” ประโยคหลังถูกใจนายขุนทองนัก เขาจึงเก็บสำรับไปกองรวมไว้
หลังกุฎแล้วเดินไปตามนางสาวเตย กลับมาค่อยมาล้าง

นายสมชายจึงถือโอกาสเข้าไปแอบนอนในห้องนายขุนทอง ขึ้นขึ้นไปห้องตัวเองคง
ต้องถูกท่านพระครูซักไซ้ไล่เสียด แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้นอน เพราะท่านไม่ชอบให้ใครนอน
กลางวัน ท่านว่าจะทำให้เป็นโรคเกียจคร้าน ตั้งแต่เข้ามาปรนนิบัติรับใช้ท่านก็ยังไม่เคยเห็น
ท่านนอนกลางวันเลยสักครั้ง

แม้ในยามอาพาธเจ็บป่วย หมอสั่งให้พักผ่อนมาก ๆ ท่านก็ไม่ค่อยจะปฏิบัติตามคำสั่ง
ของหมอ ครั้นถูกหมอต่อว่า ท่านก็ออกตัวว่า “อาตมากลัวจะมีโรคแทรก” พอหมอถามว่า
ท่านกลัวโรคอะไรแทรก ท่านก็ตอบว่า “โรคเกียจคร้าน ถ้าอาตมาขึ้นนอนกลางวัน รับรองว่า
ต้องถูกโรคเกียจคร้านแทรก” หมอก็เลยต้องยอมจำนนต่อเหตุผลของท่าน แล้วท่านก็คงจะ

เกรงใจหมอ เพราะนาน ๆ จึงจะอาพาธสักที และหากอาการไม่หนักหนาสาหัสจริง ๆ แล้วก็
จะไม่ให้หมอได้รู้เป็นเด็ดขาด

นายขุนทองเดินไปตามนางสาวเตย ที่โรงครัว ถ้าหากไม่พบก็ว่าจะลองถามพวกแม่
ครัวเขาดู บังเอิญได้ยินเสียงโอดอ่ำกอยู่ทางด้านหลังจึงเดินไปยังที่มาของเสียง

“เตย หลวงลุงให้มาตามเอ็งไปพบ” เขาบอก ขณะที่ฝ่ายนั้นโก่งคออาเจียนเอา ๆ

“ตกลงท่านจะให้หนูบวชหรือเปล่า พี่ขุนทองรู้ไหม” นางสาวเตยถามเมื่อหยุดอาเจียน
แล้ว

“ก็เอ็งท้องไม่ใช่หรือ คนท้องเขาบวชกันซะที่ไหนล่ะ

“ใครว่าหนูท้อง หนูเป็นโรคกระเพาะตั้งหาก” คนท้องสี่เดือนยังไม่ยอมรับความจริง

“เอ็งจะปิดไปทำไมวะ อีกหน่อยท้องมันก็ป่องออกมาฟ้องเอง ว่าแต่เอ็งท้องได้กี่
เดือนแล้ว” คนถามมองดูท้องของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งนูนขึ้นมานิดเดียวเท่านั้น

“สามเดือนจ๊ะ” นางสาวเตยตอบ

“ว่าแต่พี่อย่าบอกหลวงพ่อนะ ไง ๆ หนูขอบวชสักเดือนสองเดือน พอท้องมันโต
ค่อยสัก” หล่อนพูดเอาแต่ได้

“ข้าไม่ออกความเห็นดีกว่า เอ็งไปคุยกับหลวงลุงเอาเองก็แล้วกัน แต่ท่านรู้ว่าเอ็งท้อง
นะ ท่านว่าเอ็งท้องได้สี่เดือน แต่ข้าว่าเอ็งท้องสามเดือน ข้าชนะท่านแล้ว” นายขุนทองคิดว่า
จะต้องไปชี้แจงข้อเท็จจริงกับท่าน ในที่สุดเขาก็ชนะท่านจนได้ ก็นั่งเตยมันว่ามันท้องสาม
เดือนนี่นา”

“ท่านรู้ได้ยังไงล่ะพี่ หรือพวกแม่ครัวแอบไปบอก ถ้าเป็นยังงั้นหนูจะด่าให้เปิงเซียวละ”
คนจะบวชชี้แสดงอาการเกรี้ยวโกรธ

“ไม่มีใครบอกท่านหรอก ท่านรู้เอง เอ็งไม่รู้อะไร หลวงลุงท่านตาทิพย์นะ สามารถ
เห็นอะไร ๆ ที่คนธรรมดา ๆ ไม่เห็น เอาเหอะ อย่ามัวขัดขำรำไรเดียวท่านจะรอ ไปกัน
เดี๋ยวนี้แหละ” พูดจบก็เดินนำนางสาวเตยมาที่กุฏิ ท่านพระครูลงมานั่งรอที่อาสนะแล้วเมื่อไป
ถึง หล่อนกราบสามครั้ง แล้วตั้งคำถาม

“ตกลงหลวงพ่จะให้หนูบวชเมื่อไหร่คะ”

“หนูอย่าพูดเอาแต่ได้ยังงั้นซี คิดให้ยาว ๆ หน่อย หนูไม่กลัวว่าจะทำให้เสียชื่อเสียง
วัดหรือไง ถ้าหนูมาคนเดียว หลวงพ่อก็จะให้บวช แต่มาสองคนบวชไม่ได้”

“หนูก็มาคนเดียวนี่คะ” หล่อนเถียง

“สองสิหนุ ในห้องอีกคนไง หนุห้องไม่ใช่หรือ แล้วก็ไม่ต้องไปตำแม่ครัวเขาหรอกนะ เขาไม่ได้มาบอกหลวงพ่อ หลวงพ่อรู้อเอง ที่หนุคุยกับเจ้าขุนทองเมื่อกี้ หลวงพ่อก็ได้ยินหมดแล้ว จะให้บอกใหม่ล่ะว่าพูดอะไรกันบ้าง” นายขุนทองยังไม่ได้ลุกออกไปล้างชามจึงถือโอกาสอวดสรรพคุณของตนว่า

“หลวงลุงแพ้หนุแล้ว เขาห้องได้สามเดือนจริง ๆ นั้นแหละ หลวงลุงหาว่าสี่เดือน”

ท่านพระครูจึงพูดกับนางสาวเตยผู้ซึ่งเริ่มร้องไห้กระซิก ๆ อยู่ต่อหน้าท่านว่า

“ไฉนจะแม่หนุ ห้องสี่เดือนทำไมถึงว่าสามเดือน นี่ขนาดหลวงพ่อไม่ได้ห้องเองยังรู้อยู่เลย แล้วทำไมตัวหนุไม่รู้ล่ะจ๊ะ” นางสาวเตยจึงต้องคิดทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ได้เสียกับไอ้หนุ่มเพื่อนบ้าน กระทั่งรอบเดือนขาดไป แล้วก็ต้องยอมรับว่าหลวงพ่อก่อนพูดถูก รอบเดือนของหล่อนหายไปสี่ครั้ง ก็แปลว่าหล่อนต้องห้องสี่เดือน ทำไมหลวงพ่อก่อนถึงได้รู้อะไร ๆ ได้มากมายนัก “สงสัยคงเป็นผู้วิเศษแน่ ๆ” หล่อนคิด

“หลวงพ่อไม่ใช่ผู้วิเศษหรือหนุ อย่าคิดไปไกลขนาดนั้น” นางสาวเตยยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เมื่อท่านรู้แม้กระทั่งว่าหล่อนคิดอะไรเช่นนี้ ก็ป่วยการที่จะโกหกท่าน จึงพูดทั้งน้ำตาว่า

“หลวงพ่อกะ หนุกลุ่มใจ ไอ้คนที่มันทำหนุห้อง มันไม่ยอมรับเป็นพ่อของลูกในห้องกะ” หล่อนเล่าความจริง

“หนุอยากให้เรารับใช้ใหม่”

“คะ ไม่งั้นหนุจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ใครรู้เข้าหนุคงออกแตกตายแน่โดยเฉพาะพ่อกับแม่หนุ” แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น คิดเคียดแค้นชิงชังเจ้าหนุ่มเพื่อนบ้านที่เป็นพ่อเด็กในห้อง

“เอาเถอะ หยุดร้องให้ได้แล้ว หลวงพ่อมิวิธีที่จะทำให้คนรักของหนุเขามาแต่งงานกับหนุ แต่หนุจะต้องไม่บวชชี ตกลงใหม่”

“จริงหรือคะหลวงพ่อ” ถามอย่างยินดี หล่อนเชื่อว่าท่านต้องทำได้ เพราะท่านเป็นผู้วิเศษ

“จริงหรือไม่จริงก็ต้องคอยดูกัน แต่หลวงพ่อก็ขอบอกไว้ก่อนว่ายังไง ๆ ก็อนุญาตให้หนুবวชชีไม่ได้”

“หนุไม่บวชแล้วคะ ถ้าหลวงพ่อกทำให้หนุได้แต่งงานกับเขา หนุไม่บวชคะ นึกว่าช่วยหนุเอาบุญเถิดนะคะ หนุหมดที่พึ่งแล้ว ครั้งแรกคิดจะฆ่าตัวตายแต่ใจไม่ถึง” คนห้องสารภาพ

“อย่าเขี้ยวหนุ อย่าได้ฆ่าตัวตายเป็นอันขาด คนที่ฆ่าตัวตายต้องตกนรกถึงห้าร้อยชาติ แล้วถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ต้องฆ่าตัวตายถึงเจ็ดชาติ จึงจะหมดเวรมีตัวอย่างแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อกคนหนึ่ง เป็นอาจารย์สอนอยู่โรงเรียนประจำจังหวัด เคยมาเข้ากรรมฐานกับหลวงพ่อกแล้วก็เกิดระลึกชาติได้ว่าเคยฆ่าตัวตายมาหกชาติแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”

“แล้วหลวงพ่อกไม่ช่วยเขาหรือคะ ช่วยไม่让他ฆ่าตัวตายนะคะ”

“ช่วยสิหนุ หลวงพ่อกก็พยายามจนสุดความสามารถ แต่พ่อกกับแม่เขาไม่ร่วมมือด้วย ในที่สุดเขาก็เลยผูกคอตาย แต่ก็ตายอย่างมีสตินะ เพราะเขารู้ว่าจะต้องชดใช้กรรม”

“ทำไมพ่อกแม่เขาไม่ให้ความร่วมมือกับหลวงพ่อกคะ หรือว่าเป็นตาสีตาสาไม่รู้เรื่องรู้ราว”

“ไม่ใช่ตาสีตาสาหรอก พ่อกเขาเป็นนายตำรวจ ส่วนแม่เขาเป็นครูประจำบาล แต่เขาไม่เชื่อที่หลวงพ่อกบอก พอลูกสาวตาย พวกเขามาร้องห่มร้องไห้ที่กุฏินี้ทั้งผิวและเมียเลย บอกว่ายังงี้เชื่อหลวงพ่อกดีหรือ หลวงพ่อกก็เลยตอบไปว่ามาเชื่อเอาตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เพราะถึงยังไงลูกสาวก็ไม่ฟื้นคืนชีพมาอีกแล้ว แม่หนุคนนี้ก็ก่อนตายเขาก็สร้างบ้านให้พ่อกแม่หลังใหญ่เขียว สร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ตอนสร้างใช้เงินไม่กี่หมื่น แต่ตอนนี้ราคาหลายแสน”

“แล้วเขาต้องไปตกนรกอีกไหมคะ”

“ไม่ตกแล้วหนุ ก่อนตายเขาก็ไหว้พระสวดมนต์แล้วนั่งกรรมฐาน พ่อกกับแม่ก็ไปทำงานแต่เช้า ก่อนไปเห็นลูกสาวนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระก็ไม่ได้สังหรณ์ใจ ตกเย็นเลิกงานมาก็ยังเห็นลูกสาวนั่งอยู่ในห้องพระ จึงเข้าไปเรียก คิดว่า “เอ วันนี้อีหนุนั่งกรรมฐานนานจัง” ปรากฏว่าเรียกเท่าไร ลูกสาวก็ไม่ยอมลืมตา เลยเข้าไปจับตัวดูจึงรู้ว่าตายเพราะตัวเย็นซีดเลย”

“ก็ไหนหลวงพ่อกว่าเขาผูกคอตายไปคะ”

“ก็ผูกคอตายนะสิ คือเขานั่งอยู่ในห้องพระ แต่ก็ใช้ผ้าสไบเฉียงพันรอบคอเอาไว้” ก็พันหลวม ๆ นี่แหละ คือผูกคอตายพอเป็นพิธีว่างั้นเถอะ พวกชาวบ้านใกล้เคียงเขาเล่าให้พ่อกแม่ของแม่หนุคนนี้ฟังว่าเขาเห็นคนแต่งชุดขาวเดินกันให้ขวกไขว้ไปหมด ยังคิดว่าที่บ้านมีงาน หนุรู้ใหม่ที่ชาวบ้านเขาเห็นนั่นก็คือพวกเทวดา แสดงว่าเทวดามารับเอาไป”

“แบบนี้ก็ไปสวรรค์ซีคะ”

“ถูกแล้ว ถ้าไปนรก ยมบาลจะมารับ คนอื่นจะไม่เห็น แต่คนที่กำลังจะตายเขาจะเห็น คือเห็นยมบาลนะ”

“แหม งั้นหนูก็โชคดีนะคะที่ไม่ได้ฆ่าตัวตาย ยิ่งกว่านั้นยังมาพบหลวงพ่อบุญเปี่ยมด้วยเมตตาอีก”

“ไม่ต้องยอหลวงพ่อกหรือหนู ใด ๆ หลวงพ่อก็ต้องช่วยหนูอยู่แล้ว แต่ที่สำคัญที่สุด หนูจะต้องช่วยตัวเองด้วย ต้องเพียรพยายามให้มากที่สุด แล้วหนูจะประสบความสำเร็จอย่าลืมนะหนู พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า “บุคคลล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร” หญิงสาวคิดว่าท่านพระครูคงจะช่วยหล่อนด้วยการทำเสน่ห์ให้คนรักกลับมาหา จึงถามวิธีการที่ตนจะต้องปฏิบัติ

“แล้วหนูจะต้องทำอะไรบ้างคะหลวงพ่อ แล้วจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสักเท่าไร”

“หนูก็ต้องทำตามทีหลวงพ่อบอกอย่างเคร่งครัด ส่วนค่าใช้จ่ายไม่ต้องเสียอะไรเลย แถมที่อยู่ก็กินก็ฟรีอีกด้วย อย่าคิดว่าหลวงพ่อกจะทำเสน่ห์ให้หนู เรื่องเสน่ห์เสน่ห์หลวงพ่อไม่ถนัด แล้วก็รู้ว่ามันไม่ใช่ทางที่จะแก้ปัญหา พวกที่ไปพึ่งหมอเสน่ห์หมักจะถูกหลอกกันเสียมาก บางคนถึงกับเสียเนื้อเสียตัวให้”

“แล้วพวกหมอเสน่ห์บาปไหมคะ”

“บาปสิหนู ก็เขาทุกข์มาขอพึ่งแล้วยังจะไปทำให้เขาทุกข์หนักขึ้นไปอีก พวกนี้ตายไปต้องตกนรก”

“แล้ววิธีการของหลวงพ่อบ้างไรคะ”

“วิธีของหลวงพ่อนั้นต้องใช้ปัญญาแก้ปัญหา คนที่มีปัญญาจะต้องมาเข้ากรรมฐาน ผูกจิตสงบปัญญาก็เกิด ก็ใช้ปัญญานั้นแก้ปัญหาได้ วิธีนี้ดีที่สุด ไม่เป็นพิษเป็นภัยและไม่ต้องเสียเงินเสียทอง แต่การปฏิบัติก็ไม่ง่ายนัก ผู้ปฏิบัติต้องอดทน ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด ต้องตั้งจิตให้แน่วแน่ที่เราจะทำให้ได้ จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของตัวเรา หลวงพ่อช่วยได้เพียงให้คำแนะนำเท่านั้น ส่วนเรื่องปฏิบัติหนูต้องทำเอง หลวงพ่อกจะเปรียบเทียบกับหนูเห็นง่าย ๆ คือ เวลาที่หนูเปรียบเสมือนคนไข้ที่มาให้หลวงพ่อกรักษา หลวงพ่อกเป็นหมอมตรวจดูอาการแล้ว ก็รู้ว่าหนูเป็นโรคอะไร จะต้องให้ยาอะไรไปรับประทานจึงจะหาย เมื่อหมอเขาให้ยาแล้ว หน้าทีของหนูก็คือต้องกินยาตามที่หมอแนะนำ ถ้าหนูไม่กินยาโรคก็ไม่หาย หมอเขาจะกินยาแทนหนูก็ได้จริงไหม”

“จริงค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูขอเข้ากรรมฐานวันนี้เลยนะคะ” หญิงสาวพูดอย่างปีติ รู้สึกว่า ความทุกข์ที่สะสมแน่นอยู่ในอกนั้นถูกขจัดออกไปตั้งครั้งตั้งก่อน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาพบพระใจ ดีมีเมตตาเช่นหลวงพ่อดีนี้ คงเป็นบุญของหล่อนและลูกในท้องนั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวหลวงพ่อจะให้เจ้าขุนทองพาไปอยู่สำนักชี ตอนเย็นให้หัวหน้าแม่ชี เขาพามาขึ้นกรรมฐาน ปกติคนมาเข้ากรรมฐาน หลวงพ่อจะให้รับศีลแปด แต่สำหรับหนู หลวงพ่ออนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษ คือให้รับแค่ศีลห้า จะได้ไม่กระทบกระเทือนลูกในท้อง ตอนเย็นหนูก็ไปทานอาหารที่โรงครัวได้”

“แล้วก็วันถึงจะได้ผลคะหลวงพ่อ” หล่อนถาม ท่านพระครูอยากให้หล่อนสบายใจ จึง ตอบไปตามที่ “เห็นหนอ” รายงาน

“อีกสิบห้าวัน หนูจำไว้เลยนะ กลับไปจดไว้ก็ได้ วันนี่วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ไซ้ใหม่ นับ ต่อไปอีกสิบห้าวันจนถึงวันที่เท่าไร” หญิงสาวนับนิ้วมือขยุกขยิกอยู่นาน หากก็ไม่สามารถ ตอบท่านได้ เพราะไม่รู้ว่าปีนี้เดือนกุมภาพันธ์มีกี่วัน นายขุนทองซึ่งยอมรับว่าเป็นผู้แพ้และ นั่งฟังอยู่อย่างสงบเสงี่ยม จึงลุกขึ้นไปเปิดดูปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝา

“วันที่ ๔ มีนาคม ฮะหลวงลุง” เขาบอก

“วันที่ ๕ ต่างหาก ข้าบอกให้นับต่อไปอีกสิบห้าวัน ก็แปลว่าวันนี้ไม่ต้องนับ” ท่านพระ ครูพูดเรียบ ๆ หากนายขุนทองก็รู้สึกว่วันนี้เขาพ่ายแพ้ท่านเป็นคำรบสองแล้ว ครั้นจะลุก ออกไปล้างขามก็เกรงจะถูกดูให้ต้องขายหน้าอีก เพราะท่านเคยกำชับไว้ว่าหากมีสตรีเพศมา นั่งคุยกับท่าน เขาจะต้องนั่งเป็นสักขีพยานจนกว่าผู้นั้นจะลากลับไป

“เอาละแม่หนู จำไว้นะว่ วันที่ ๕ มีนาคม คนรักของหนูเขาจะมารับหนูที่นี่ มารับไป แต่งงาน เอาละไปได้ ขุนทองพาแม่หนูไปฝากที่สำนักชี แล้วตอนเย็นให้แม่ชีพามาขึ้น กรรมฐานด้วย” ท่านสั่งนายขุนทอง หญิงสาวกราบท่านสามครั้งแล้ว จึงลุกตามนายขุนทอง ออกไป

“พี่ขุนทอง ประเดี๋ยวหนูต้องไปเอาเสื้อผ้าที่โรงครัวก่อน” หล่อนบอกเมื่อเห็นนาย ขุนทองมุ่งหน้าไปทางสำนักชี

“เออ แล้วเอ็งจะไปด่าเขาไหม”

“ด่าใคร” คนพูดลืมหไปแล้ว

“ก็ด่าพวกแม่ครัวไง เมื่อกี้เอ็งบอกจะด่าให้เปิงนะ ตอนนี่เปลี่ยนใจหรือยัง” นางสาว เตยยังนึกไม่ออกจึงย้อนถามว่า

“ทำไมหนูต้องไปตำเขาด้วยล่ะ ทำไม” หล่อนจำไม่ได้จริง ๆ

“ໄໝ້ວ້ຍໄໝ້” นายขุนทองซึกมีโมโห

“ก็ที่เอ็งหาว่าเขาไปบอกหลวงลุงเรื่องเอ็งท้องนะ เมื่อกี้เอ็งบอกจะตำให้เป็งไปง ฆ่าถามว่ายังคิดจะตำเข่อีกหรือเปล่า เอ็งนี่คงเอาสมองหมาบัญญัติควายมาแน่ ๆ เลย” เขาว่า

“อ้าว ไหงมาตำกันง่าย ๆ ละพี่” ถึงจะบัญญัติน้อยด้วยความรู้ขนาดไหนก็รู้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งตำ ตำซึ่ง ๆ หน้าเสียด้วย

“ก็จริงไหมล่ะ” คนตำยังคงเถียง

“ฉันจะโง่หรือฉลาดมันก็ไม่เกี่ยวกับใคร เรื่องอะไรมาตำฉัน ถือดียังงี้ฮີ” นางสาวเตยซึกโกรธจึงเปลี่ยนสรรพนามจาก “หนู” มาเป็น “ฉัน”

“เปล่าหรอกหน้า เอ็งอย่าทำโกรธไปเลย ก็ฆ่าถามเอ็งดี ๆ อยากทำไมรู้เรื่องนี้นา” เห็นหญิงสาวโกรธ นายขุนทองจึงพูดกลบเกลื่อน

“อ้อ หนูเพิ่งนึกได้ แหมหนูมันโง่จริง ๆ นั้นแหละ แล้วยังจะมาโกรธพี่อีก ขอโทษด้วยนะพี่นะ” นางสาวเตยขอลุแกโทษเมื่อนึกขึ้นได้ว่าพูดอะไรเอาไว้

“เออ พูดยั้งยั้งอยู่เรื่องกันหน่อย ตกลงเอ็งหาคำตอบให้เข้าได้หรือยังล่ะ”

“ได้แล้วจ้ะ หนูกำลังจะบอกพี่เดี๋ยวนี้ไงว่าหนูไม่ตำพวกเขาแล้ว เพราะพวกเขาไม่ได้เอาเรื่องของหนูไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อท่านรู้เองเพาะท่านเป็นผู้วิเศษ แต่ถึงพวกเขาจะเอาไปบอกท่าน หนูก็จะไม่ตำ เพราะยังต้องฝากปากท้องไว้กับเข่อีกตั้งสิบห้าวัน ไปทำตัวเป็นศัตรูกับเขา มันก็ไม่สมควร จริงไหมล่ะพี่”

“จริง จริงที่สุดในโลก แหมเอ็งนี่ฉลาดรอบคอบดีจริง ๆ พับผ่าซี” คนที่ตำอยู่หยก ๆ เปลี่ยนมาเป็นชม..

มีต่อ.....๔๘